EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

af 10. maj 2012

med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelsen om decharge for gennemførelsen af budgettet for 8., 9. og 10. Europæiske Udviklingsfond for regnskabsåret 2010

EUROPA-PARLAMENTET,

— der henviser til Kommissionens beretning om opfølgning af dechargeafgørelserne for 2009 (KOM(2011) 736) og til de arbejdsdokumenter fra Kommissionens tjenestegrene, der er vedføjet denne beretning (SEC(2011)1350 og SEC(2011)1351),

— der henviser til balancer og regnskaber for 8., 9. og 10. Europæiske Udviklingsfond for regnskabsåret 2010 (KOM(2011)0471 — C7-0273/2011),

— der henviser til Kommissionens årsberetning af 27. april 2011 om den økonomiske forvaltning af 8., 9. og 10. Europæiske Udviklingsfond i 2010,

— der henviser til de finansielle oplysninger om de europæiske udviklingsfonde (KOM(2011) 334),

— der henviser til Revisionsrettens årsberetning om 8., 9. og 10. Europæiske Udviklingsfonds (EUF's) aktiviteter i regnskabsåret 2010, med Kommissionens svar ([1]) og til Revisionsrettens særberetninger,

— der henviser til Revisionsrettens revisionserklæring ([2]) om regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed, jf. artikel 287 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

— der henviser til Rådets henstillinger af 21. februar 2012 om meddelelse af decharge til Kommissionen for gennemførelsen af transaktionerne under de europæiske udviklingsfonde for regnskabsåret 2010 (05458/2012 — C7-0047/2012, 05459/2012 — C7-0048/2012, 05460/2012 — C7-0049/2012),

— der henviser til partnerskabsaftalen mellem medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 ([3]) og revideret i Luxembourg den 25. juni 2005 ([4]),

— der henviser til Rådets afgørelse 2001/822/EF af 27. november 2001 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab (»associeringsafgørelsen«) ([5]), ændret ved Rådets afgørelse 2007/249/EF ([6]),

— der henviser til artikel 33 i den interne aftale af 20. december 1995 mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, om finansiering og forvaltning af Fællesskabets bistand inden for anden finansprotokol til fjerde AVS-EF- konvention ([7]),

([1]) EUT C 326 af 10.11.2011, s. 251.
([2]) EUT C 326 af 10.11.2011, s. 262.
([3]) EFT L 317 af 15.12.2000, s. 3.
([4]) EUT L 287 af 28.10.2005, s. 4.
([5]) EFT L 314 af 30.11.2001, s. 1, og EFT L 324 af 7.12.2001, s. 1.
([6]) EUT L 109 af 26.4.2007, s. 33.
([7]) EFT L 156 af 29.5.1998, s. 108.

— der henviser til artikel 32 i den interne aftale af 18. september 2000 mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, om finansiering og forvaltning af Fællesskabets bistand i henhold til finansprotokollen til partnerskabsaftalen mellem staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, undertegnet den 23. juni 2000 i Cotonou, Benin, samt om finansiel bistand til de oversøiske lande og territorier, på hvilke EF-traktatens fjerde del finder anvendelse ([1]),

— der henviser til sine beslutninger af 5. juli 2011 om forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik ([2]) og om fremtiden for EU's budgetmæssige støtte til udviklingslande ([3]),

— der henviser til sin beslutning af 22. maj 2008 om opfølgningen på Pariserklæringen fra 2005 om bistandseffektivisering ([4]),

— der henviser til sin beslutning af 28. september 2006 om mere og bedre samarbejde: 2006-bistands-effektivitetspakken ([5]),

— der henviser til OECD's Komité for Udviklingsbistands rapport om bistandseffektivitet, der er en fremskridtsrapport om gennemførelsen af Pariserklæringen fra juni 2009,

— Der henviser til Tuniskonsensussen: »Targeting Effective Development« af 4.-5. november 2010 om udarbejdelse af en afrikansk dagsorden om udviklingseffektivitet,

— der henviser til slutdokumentet om OECD-mødet på højt plan om bistandseffektivitet i Busan i december 2011,

— der henviser til artikel 319 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

— der henviser til artikel 74 i finansforordningen af 16. juni 1998 vedrørende samarbejdet med henblik på udviklingsfinansiering under fjerde AVS/EF-konvention ([6]),

— der henviser til artikel 119 i finansforordningen af 27. marts 2003 for den 9. Europæiske Udviklingsfond ([7]),

— der henviser til artikel 142 i Rådets forordning (EF) nr. 215/2008 af 18. februar 2008 om finansforordningen for den 10. Europæiske Udviklingsfond ([8]),

— der henviser til forretningsordenens artikel 76 og 77, tredje led, og bilag VI,

— der henviser til betænkning fra Budgetkontroludvalget og udtalelse fra Udviklingsudvalget (A7-0100/2012),

A. der henviser til, at hovedformålet med Cotonouaftalen som ramme for Unionens forbindelser med landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene) og med oversøiske lande og territorier (OLT) er at mindske og i sidste ende udrydde fattigdom i overensstemmelse med målene om bæredygtig udvikling og en gradvis integration af AVS-landene og OLT i verdensøkonomien,

([1]) EFT L 317 af 15.12.2000, s. 355.
([2]) Vedtagne tekster, P7_TA(2011)0320.
([3]) Vedtagne tekster, P7_TA(2011)0317.
([4]) EUT C 279 E af 19.11.2009, s. 100.
([5]) EUT C 306 E af 15.12.2006, s. 373.
([6]) EFT L 191 af 7.7.1998, s. 53.
([7]) EUT L 83 af 1.4.2003, s. 1.
([8]) EUT L 78 af 19.3.2008, s. 1.

B. der henviser til, at Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) er Unionens vigtigste finansielle instrument for udviklingssamarbejde med AVS-staterne,

C. der henviser til, at Kommissionen i sin meddelelse af 29. juni 2011 »Et budget for Europa 2020« (KOM(2011)0500) stillede forslag om, at EUF forblev uden for Unionens budget for perioden 2014-2020, på trods af Parlamentets gentagne anmodninger om at opføre EUF på budgettet, hvilket betyder, at de europæiske udviklingsfonde fortsat ikke gennemføres under den almindelige finansforordning, men i henhold til særlige finansielle bestemmelser,

D. der henviser til, at den samlede mængde bistand, der kanaliseres gennem EUF er ved at blive forøget betydeligt, idet den samlede EU-bistand under den 10. EUF for perioden 2008-2013 er fastsat til 22 682 000 000 EUR, hvilket udgør en nominel stigning på 37 % sammenlignet med de finansielle bevillinger under den 9. EUF, og samtidig med at EUF-udbetalinger er blevet fordoblede fra 2000 til 2010, er problemet med absorptionskapacitet endnu ikke løst,

E. der henviser til, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten), som deler ansvaret for forvaltningen af Unionens udviklingsbistand med Kommissionen, ét år efter sin oprettelse er blevet kritiseret for manglende effektivitet og alvorlige strukturelle og omstillingsrelaterede problemer i EU-delegationerne,

F. der henviser til, at landskabet for udviklingsbistanden ændrer sig, og at udviklingsbistand indgår i en større sammenhæng, hvor handel, pengeoverførsler og andre indtægtskilder i dag er vigtigere for mange udviklingslande end betalingerne fra den samlede officielle udviklingsbistand (ODA),

G. der henviser til, at gennemsigtighed og ansvarlighed — på den ene side mellem donor og partnerlande og på den anden side mellem partnerstaten og dens borgere — er forudsætninger for effektiv bistand; der henviser til, at donorer og partnerlande i Pariserklæringen og Accrahandlingsplanen om bistandseffektivitet har aftalt, at man i god tid skal fremlægge detaljerede oplysninger om nuværende og fremtidige bistandsstrømme for at gøre det muligt for udviklingslande at foretage en mere nøjagtig opstilling af budgetter og revision af regnskaber,

H. der henviser til, at udviklingsbistand ofte ydes i tilfælde, hvor der er tale om svage statsinstitutioner, høj forekomst af korruption og utilstrækkelige interne kontrolsystemer i modtagerstaten, og henviser til, at revisionen af Unionens udviklingsbudget derfor er særdeles vigtig,

I. der henviser til, at 2010 var et år med mange udfordringer for det globale udviklingssamarbejde, f.eks. på grund af den globale finanskrise, stigende fødevarepriser og jordskælvet i Haiti,

1. minder om, at EUF gennemføres gennem projekter og budgetstøtte, og om, at 66 % af midlerne i 2010 gik til projekter, og 34 % blev kanaliseret via budgetstøtte; minder om, at 49 % af betalingerne fra EUF i 2010 blev forvaltet ved central forvaltning, dvs. at Kommissionen implementerede bistandsaktiviteterne direkte, 11 % af betalingerne blev forvaltet ved fælles forvaltning, dvs. via internationale organisationer såsom FN-organisationerne og Verdensbanken, og 40 % af betalingerne blev forvaltet ved decentral forvaltning, dvs. at Kommissionen overlod visse implementeringsopgaver til modtagerlandenes myndigheder;

2. noterer sig med tilfredshed de rekordhøje bruttobetalinger og en forpligtelsesgrad på næsten 50 % halvvejs igennem den 10. EUF, hvilket betyder, at målet om at forpligte samtlige bevillinger i den 10. EUF inden udgangen af 2013 fortsat er inden for rækkevidde; er imidlertid bekymret over den meget lave forpligtelsesgrad for de regionale finansieringsrammer (20 %) og finansieringsrammerne for de oversøiske lande og territorier (3 %) midtvejs igennem den 10. EUF; anmoder om, at Kommissionen hurtigst muligt fremskynder gennemførelsen af de regionale vejledende programmer og OLT-programmerne;

3. gentager sin bekymring over, at Parlamentet ikke har ret til at kontrollere EUF's aktiviteter på samme måde, som det er tilfældet for andre støtteinstrumenter, såsom eksempelvis instrumentet for udviklingssamarbejde (DCI); opfordrer indtrængende Kommissionen til at fremsætte konkrete forslag til forbedring af Parlamentets demokratiske kontrol med EUF ved at bringe det på linje med DCI; fremhæver ligeledes betydningen af Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU's tilsyn med EUF;

Opførelse af EUF på budgettet

4. bekræfter på ny sin holdning til fordel for opførelse af EUF på budgettet; er helt overbevist om, at dette er et uomgængeligt skridt i retning af at styrke den demokratiske kontrol med, ansvarligheden for og gennemsigtigheden af finansieringen og i retning af at tilvejebringe større sammenhæng i Unionens politik over for AVS-landene; understreger, at en opførelse på budgettet kunne nedbringe transaktionsomkostninger og kunne forenkle afrapporterings- og regnskabskrav ved, at der kun findes ét sæt administrative regler og beslutningstagningsstrukturer i stedet for to; forventer, at Kommissionen sørger for, at opførelsen på budgettet ikke medfører et tab af forudsigelighed af AVS-finansiering;

5. beklager stærkt, at Kommissionen i sin meddelelse »Et budget for Europa 2020« ikke foreslog at indarbejde EUF i Unionens budget inden for den finansielle ramme for 2014-2020; fastholder, at EUF så hurtigt som muligt og senest i 2020 bør være integreret i Unionens budget, når Cotonouaftalen udløber; opmuntrer kraftigt Kommissionen til ufortrødent at forberede integreringen af samarbejdet med AVS-landene i budgettet;

6. opfordrer indtrængende Rådet og medlemsstaterne til at reagere positivt på Kommissionens forslag og blive enige om at integrere EUF fuldstændigt i EU-budgettet fra 2020; mener, at dette burde være gjort for længe siden; forventer, at Kommissionen lever op til denne forpligtelse, og at den iværksætter de nødvendige foranstaltninger til at opføre EUF på budgettet;

7. understreger, at indarbejdelsen af EUF i Unionens budget ikke betyder, at de samlede udgifter til udviklingssamarbejde kan nedsættes;

Revisionserklæring

Regnskabernes rigtighed

8. glæder sig over, at det er Revisionsrettens opfattelse, at det endelige årsregnskab for 8., 9. og 10. EUF i alt væsentligt giver et retvisende billede af EUF's finansielle stilling pr. 31. december 2010;

9. erindrer om, at der efter Revisionsrettens opfattelse stadig er en hyppig forekomst af indkodningsfejl; noterer sig, at Revisionsretten har konkluderet, at selv om disse fejl ikke har haft væsentlig indflydelse på årsregnskaberne for 2010, så kan de potentielt påvirke troværdigheden af EuropeAid's data for den økonomiske forvaltning;

10. bemærker, at EuropeAid's handlingsplan sigter mod at forbedre kvaliteten af informationen om kontrakter i dets ledelsesinformations- og regnskabssystem (CRIS), samt regnskabsinitiativet, der hjælper brugerne med at indkode og klassificere regnskabsoplysninger korrekt; afventer igangsættelsen af en evaluering af revisionsmodulet i CRIS i 2012; anmoder Kommissionen om at rapportere til Parlamentets kompetente udvalg om, hvorvidt den forventede reduktion af de vedvarende indkodningsfejl og en yderligere forbedring af dataindlæsningen har fundet sted;

11. bemærker med tilfredshed, at indførelsen af det nye periodiseringsbaserede regnskabssystem (ABAC-EDF) næsten er tilendebragt; bemærker, at det nye regnskabssystem styrker regnskabsreglerne og forbedrer kvaliteten af indkodningen;

Transaktionernes formelle rigtighed

12. bemærker med tilfredshed, at indtægter og forpligtelser ifølge Revisionsrettens opfattelse er uden væsentlige fejl, men er dog meget bekymret over den væsentlige forekomst af ikke-kvantificerbare fejl, der har påvirket forpligtelser vedrørende overholdelse af udbudsbestemmelserne og de lovbestemte frister for underskrivelse af kontrakter;

13. er bekymret over Revisionsrettens erklæring om lovligheden og den formelle rigtighed af de betalinger, der ligger til grund for regnskabet, ifølge hvilken betalingerne var væsentligt fejlbehæftede; minder om, at Revisionsretten anslår den mest sandsynlige fejlprocent vedrørende 8., 9. og 10. EUF's betalinger til 3,4 %, hvilket ligger over væsentlighedstærsklen på 2 %, og over at der blev konstateret kvantificerbare og ikke-kvantificerbare fejl for så vidt angår alle typer af projekter, bortset fra vareindkøbskontrakter;

14. understreger, at de resterende typer af kvantificerbare fejl, der blev påvist vedrørende projektudbetalinger, er følgende: a) nøjagtighed: regnefejl, b) hyppighed: manglende fakturaer eller andre bilag vedrørende tjenesteydelser eller leverancer, c) støtteberettigelse: udgifter afholdt uden for gennemførelsesperioden eller vedrørende punkter, der ikke var indeholdt i kontrakten, samt uretmæssig betaling af moms eller undladelse af at anvende obligatoriske sanktioner;

15. er især bekymret over stigningen i antallet af mindre vellykkede projekter i 2010 (12,6 % i forhold til 11 % i 2009) ([1]) og den vedvarende fejlhyppighed i forbindelse med forpligtelserne under decentraliseret forvaltning;

16. beklager dybt den vedvarende høje forekomst af ikke-kvantificerbare fejl, der påvirker betalingerne; noterer sig, at de ikke-kvantificerbare fejl hovedsagelig drejede sig om opfyldelsesgarantier, manglende overholdelse af godkendelses- og kontraktindgåelsesprocedurerne i forbindelse med administrationsudgifter, utilstrækkelige bilag og indbyrdes modstridende kontraktlige regler;

17. bemærker, at de ikke-kvantificerbare fejl efter Kommissionens mening ikke har haft nogen økonomisk betydning; noterer sig den betydelige forøgelse af EuropeAid's levering af onlineuddannelse og forudsendelsesseminarerne for nyudnævnte delegationsledere, m.v. som en strategi for at nedbringe antallet af ikke-kvantificerbare fejl; forventer, at Kommissionen tilkendegiver, hvorvidt dette fører til en reduktion af antallet af ikke-kvantificerbare fejl; opfordrer Kommissionen til at styrke den forudgående kontrol for at forhindre ikke-kvantificerbare fejl og eventuelle tab som følge af manglende overholdelse af reglerne for bankgarantier;

Restfejl

18. minder om, at EuropeAid stadig arbejder på en nøgleindikator for den anslåede finansielle effekt af de fejl, der er tilbage, når alle de forudgående og transaktionsbaserede efterfølgende kontroller er blevet udført; noterer sig Kommissionens udsagn om, at dens nettorestfejlprocent er lavere end den af Revisionsretten anslåede fejlprocent; minder om Revisionsrettens erklæring, hvoraf det fremgår, at Revisionsrettens revision ikke bekræfter EuropeAid's generaldirektørs påstand om, at han havde fået rimelig sikkerhed for, at EuropeAid's betalinger fra udviklingsfondene efter al sandsynlighed ikke var væsentligt fejlbehæftede;

19. beklager den manglende overensstemmelse mellem på den ene side Revisionsrettens skøn over den mest sandsynlige fejlprocent på grundlag af Revisionsrettens årlige revisionstilgang og gængse metode og på den anden side Kommissionens praksis med at henvise til nettorestfejlprocenten dækkende mere end ét år; mener ikke, at denne tilgang baseret på restfejlprocenten i sin nuværende form giver sammenlignelige data til den årlige dechargeprocedure; bemærker med tilfredshed, at Kommissionen er enig med Revisionsretten i, at der bør findes yderligere kvantificerbar dokumentation; opfordrer Kommissionen til at færdiggøre processen med at udvikle nøgleindikatoren til at beregne restfejlenes finansielle effekt inden for en fastlagt tidsramme, dvs. senest i 2013;

Samlet vurdering af overvågnings- og kontrolsystemernes effektivitet

20. beklager Revisionsrettens konklusion om, at udviklingsfondenes samlede overvågnings- og kontrolsystemer, som Kommissionen forvalter, kun er delvis effektive; noterer sig, at overvågnings- og kontrolsystemerne hos EuropeAid's centrale myndighed var effektive, mens de var delvis effektive i EU-delegationerne;

([1]) Årsberetning om den økonomiske forvaltning af 8., 9. og 10. Europæiske Udviklingsfond i 2010, s. 11.

21. beklager, at svaghederne i EU-delegationernes overvågnings- og kontrolsystemer er af tilbagevendende karakter; minder om, at Revisionsrettens konklusioner omfattede dårligt dokumenterede og ineffektive kontroller hos de fleste nationale anvisningsberettigede administrationer i EUF-modtagerlandene, manglende institutionel kapacitet i de nationale anvisningsberettigedes administration, ressourcemæssige begrænsninger og stor personaleudskiftning i EU-delegationerne; opfordrer derfor til styrkelse af den institutionelle kapacitet hos de nationale anvisningsberettigede ved at give dem yderligere finansiel undervisning og målrettet vejledning, så de kan afhjælpe disse svagheder i den finansielle forvaltning;

22. bemærker, at der i de seneste tre årsrapporter fra Revisionsretten om EUF'erne er meldt om bemandingsproblemer og utilstrækkelige personaleressourcer, hvilket kan indvirke negativt på Unionens revisionsarbejde; er meget bekymret over dette tilbagevendende problem;

23. understreger, at det er en forudsætning for effektiv gennemførelse og kvalitetstilsyn samt opfølgning på Unionens udviklingsbistand, at der er tilstrækkeligt mange kompetente ansatte; opfordrer i den forbindelse Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten til i tilstrækkelig grad at prioritere såvel personaleaspekterne i deres organisationer som omkostningseffektivitet, så man ikke hindrer en delegation i at kunne udføre sine tilsyns- og kontrolopgaver;

24. bemærker på grundlag af Revisionsrettens konklusioner, at de forudgående kontroller, som både de anvisningsberettigede i EuropeAid's centrale tjenestegrene og i delegationerne udførte, kun var delvis effektive; minder om, at EuropeAid's forudgående kontroller ofte i stor udstrækning forlader sig på attesteringer fra eksterne tilsynsførende eller ekstern revision og udgiftskontrol; beklager, at Revisionsretten som følge af den høje fejlfrekvens fandt, at det er begrænset, hvor stor sikkerhed der kan udledes heraf; konstaterer, at Kommissionen har indført et obligatorisk kommissorium for revisorer for at imødegå dette problem;

25. bemærker med tilfredshed, at kontrolreglerne i begge de centrale systemer hos EuropeAid og i EU-delegationerne blev anset for at være effektive; er bekymret over de tilbagevendende svagheder i EU-delegationernes overvågnings- og kontrolsystemer, såsom manglende eller utilstrækkelig dokumentation og implementerende organisationers brug af forkerte indkøbsprocedurer; bemærker, at sættet af værktøjer til økonomisk forvaltning for modtagere af EU-midler til foranstaltninger udadtil (»Financial Management Toolkit for recipients of EU funds for external actions«) er blevet færdigudviklet og udbredt med henblik på at forbedre implementerende organisationers kendskab til økonomisk forvaltning og støtteberettigelsesregler;

26. bemærker, at Kommissionen fortsætter sine bestræbelser på at forbedre EuropeAid's overvågnings- og kontrolsystemer, og forventer, at den aktuelle revision af EuropeAid's kontrolsystemer (EuropeAid's handlingsplan for styrkelse af kontrolpyramiden) leverer positive resultater i form af ansvarlighed, effektivitet og omkostningseffektivitet; opfordrer Kommissionen til at informere Parlamentets kompetente udvalg om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at afhjælpe ovennævnte problemer;

27. glæder sig over det i juni 2010 indførte nye format for delegationernes årsrapportering om offentlige finansforvaltningsreformer i modtagerlande og opfordrer delegationerne til at anvende denne nye ramme i overensstemmelse hermed;

28. glæder sig over, at Revisionsretten konkluderer, at den årlige aktivitetsrapport er klar og informativ, navnlig i kraft af anvendelsen af kvantitative indikatorer og giver en rimelig vurdering af gennemførelsen og dens resultater;

29. opfordrer indtrængende Kommissionen til at øge mængden af oplysninger om gennemførelsen af EUF på nationalt og regionalt plan i AVS-landene og til at sikre bedre synlighed af alle de aktiviteter i tredjelande, der finansieres af Unionen.

Kommissionens og EU-Udenrigstjenestens beføjelser i forbindelse med gennemførelsen af Unionens udviklingsbistand

30. konstaterer, at 2010 var året, hvor Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) tog form og påbegyndte sit arbejde; gentager sin bekymring over, at den oprindelige opdeling af beføjelser mellem Kommissionen og EU-Udenrigstjenestens medarbejdere i EU-delegationerne gav anledning til forvirring og berettiget kritik; opfordrer til større effektivitet i den europæiske udviklingsbistand med henblik på at afhjælpe den opsplittede måde, hvorpå den forvaltes;

31. opfordrer Kommissionen til at følge op på og rapportere om, hvordan dette nye system fungerer; bemærker, at de spørgsmål, som har krævet en afklaring mellem EU-Udenrigstjenesten og Kommissionen, behandles i dokumentet »Working Arrangements between Commission services and the EEAS in relation to external relations issues«; anmoder Kommissionen om at fremsende dokumentet til Parlamentets kompetente udvalg, når det er færdiggjort, med et sammendrag af de udestående spørgsmål mellem Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten og strategien for at tackle disse spørgsmål samt den formelle afklaring med hensyn til eventuel fleksibilitet i brugen af menneskelige ressourcer i EU-delegationerne;

Budgetstøtte

32. erindrer om, at Revisionsretten i sin årsberetning om udviklingsfondene for regnskabsåret 2010 fandt, at budgetstøttebetalingerne i 2010 var behæftet med mange ikke-kvantificerbare fejl – 35 % — dvs. lige så høj som i 2009, og udviser vedvarende høje fejlrater i budgetstøttebetalingerne; bemærker, at Kommissionen for at imødegå dette problem styrkede sine uddannelsesmæssige foranstaltninger og indførte sættet af værktøjer til økonomisk forvaltning for modtagere af EU-midler til foranstaltninger udadtil; opfordrer Kommissionen til at følge op på sagen og rapportere om, hvorvidt disse foranstaltninger forbedrer situationen;

33. minder om, at budgetstøtten i næsten to årtier har været anvendt af Kommissionen som støttemekanisme; bemærker, at der stadig er plads til væsentlige forbedringer på områder, såsom dens udformning, gennemførelsens effektivitet, kontrol og rapportering;

34. anerkender de potentielle fordele ved budgetstøtte; mener imidlertid ikke, at den er det rigtige svar i enhver situation; er af den opfattelse, at denne støttemekanisme kun giver mening, hvis den tilvejebringer tilstrækkelig gennemsigtighed, ansvarlighed og effektivitet;

35. anerkender den indsats, som Kommissionen har gjort, og de resultater, den har opnået med hensyn til demonstration af retten til budgetmæssig støtte på en mere formaliseret og struktureret måde, f.eks. ved indførelsen af den reviderede ramme for vurdering af fremskridt i den offentlige finansielle forvaltning eller vejledningen om budgetstøtte til svage stater mv.;

36. opfordrer Kommissionen til at koncentrere sig om programmernes effektivitet ved at kontrollere resultater i forhold til indikatorer, at offentliggøre betingelserne og præstationsindikatorerne i de landestrategiske dokumenter og sørge for, at delegationernes rapporter indeholder en struktureret og formaliseret påvisning af fremskridtene med hensyn til forvaltning af de offentlige finanser ved klart at fastsætte kriterierne for vurdering af fremskridtene, de gjorte fremskridt og grundene til, at reformprogrammet i givet fald ikke er gennemført i henhold til planen;

37. glæder sig over Revisionsrettens konklusioner om, at det tidligere store antal ikke-kvantificerbare fejl vedrørende visning af fremskridt i den offentlige finansforvaltning er faldet betragteligt efter indførelsen af reviderede rammer for tilsyn med og rapportering om fremskridt i den offentlige finansforvaltning i juni 2010; opfordrer Kommissionen til at fortsætte sine bestræbelser på at reducere ikke-kvantificerbare fejl;

38. bemærker sig Kommissionens meddelelse af 13. oktober 2011 om »EU's fremtidige tilgang til budgetstøtte til tredjelande« (KOM(2011)0638), hvoraf det bl.a. fremgår, at Kommissionen vil indføre et nyt kriterium for støtteberettigelse med hensyn til »gennemsigtighed i og kontrol med budgettet«;

39. minder om, at der i henhold til artikel 25, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1905/2006 ([1]) kan ydes budgetstøtte, når partnerlandets forvaltning af offentlige udgifter er tilstrækkeligt gennemskuelig, pålidelig og effektiv; udtrykker i denne forbindelse bekymring over de risici, som Kommissionens »dynamiske« fortolkning af støtteberettigelseskriterierne indebærer; opfordrer Kommissionen til at fortsætte bestræbelserne på at godtgøre sine beslutninger vedrørende retten til

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1905/2006 af 18. december 2006 om oprettelse af et instrument til finansiering af udviklingssamarbejde (EUT L 378 af 27.12.2006, s. 41).

budgetstøtte og til at sikre, at alle finansieringsaftaler giver et omfattende og klart grundlag for vurderingen af overholdelsen af betalingsbetingelserne; anmoder Kommissionen om at fastsætte det beløb, der skal bevilges til individuelle budgetstøtteprogrammer på en bedre begrundet og mere gennemsigtig måde;

40. understreger den dobbelte ansvarlighed i forbindelse med budgetstøtte: mellem donor og partnerland og mellem partnerstat og dens borgere; understreger derfor EU-skatteborgernes og partnerlandenes fælles interesse i gennemsigtig og korrekt revision og det fortsatte behov for forbedret støtte til udvikling af partnerlandenes egen kontrolformåen;

41. minder om, at offentlig finansforvaltning er et af kriterierne for at yde støtte til de nuværende 102 modtagerlande ([1]); opfordrer Kommissionen til at informere dechargemyndigheden om baggrunden for, at der kun foreligger 28 rapporter om vurdering af offentlige udgifter og finansiel ansvarlighed (PEFA-vurderinger) på Kommissionens websted ([2]);

42. forventer, at Kommissionen og medlemsstaterne opretter et offentligt register, der indeholder en liste over aftaler om samt procedurer og udviklingsindikatorer for budgetstøtte ([3]);

43. anmoder Kommissionen om at forelægge regelmæssige rapporter om opnåelsen af de mål, der er sat for Unionens budgetstøtte, og om konkrete problemer, man støder på i bestemte modtagerlande; opfordrer Kommissionen til at sikre, at budgetstøtten nedsættes eller annulleres, hvis der ikke opfyldes klare mål;

44. anser grønbogen ([4]) fra 2010 for at bidrage positivt til overvejelserne om, hvorledes budgetstøtte kan anvendes som et mere effektivt og virkningsfuldt instrument til fattigdomsbekæmpelse;

45. opfordrer igen indtrængende Kommissionen til i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 1905/2006 at hjælpe partnerlande med at udvikle parlamentarisk kontrol og revisionskapacitet samt øge gennemsigtigheden af og offentlighedens adgang til oplysninger, navnlig når bistanden tildeles i form af budgetstøtte; opfordrer Kommissionen til regelmæssigt at aflægge rapport om de fremskridt, der er gjort;

Særberetning nr. 11/2010 om Kommissionens forvaltning af generel budgetstøtte i AVS-stater og lande i Latinamerika og Asien

46. glæder sig over Revisionsrettens revision og de konstruktive anbefalinger indeholdt heri;

47. er af den opfattelse, at generel budgetstøtte (GBS) er et meget værdifuldt instrument til levering af bistand, hvis det anvendes på behørig vis, da det potentielt fører til stærkere ejerskab og ansvar hos modtagerregeringerne samt til behovet for grundigere parlamentarisk kontrol og involvering af civilsamfundet i modtagerlandene, samtidig med at både grundlaget og behovet for en stærk politisk dialog mellem Unionen og modtagerlandene udvides;

48. er dybt bekymret over Revisionsrettens konstatering af, at Kommissionen ikke på behørig vis forvalter de største risici, der er forbundet med GBS-programmernes effektivitet, 20 år efter at den først begyndte at yde bistand gennem dette instrument; opfordrer indtrængende Kommissionen til at følge Revisionsrettens anbefalinger for at styrke sin risikostyring gennem korrekt vurdering af anvendelsen af midler og udviklingsrisici og navnlig ved at gøre bedre brug af de oplysninger, der allerede er tilgængelige;

([1]) Svar på forespørgsel til skriftlig besvarelse 23, henvendt til kommissær Piebalgs i forbindelse med EUF-dechargen for 2010, til høringen den 12. januar 2012.
([2]) http://ec.europa.eu/europeaid/what/economic-support/public-finance/pefa_assesments_en.htm.
([3]) Som krævet i beslutningen om EU's fremtidige budgetstøtte til udviklingslande, vedtagne tekster af 5. juli 2011, P7_TA(2011)0317, punkt 52.
([4]) Kommissionens grønbog af 19. oktober 2010: EU's budgetstøtte til tredjelande i fremtiden (KOM(2010) 586).

49. deler Kommissionens opfattelse, at en »dynamisk tilgang« til GBS i visse tilfælde kan føre til betydelige politiske resultater, når budgetstøtten gives til lande, som udviser svagheder i den offentlige økonomiske forvaltning, men som ihærdigt tilstræber reformer og viser fremskridt i gennemførelsen heraf; er imidlertid stærkt foruroliget over, at 12 af de ikke-skrøbelige AVS-lande, for hvilke GBS har været planlagt i landestrategipapirerne for den 10. EUF, og fem latinamerikanske lande med GBS-programmer er klassificeret i indekset i 2009 for iagttaget korruption af Transparency International som havende »omsiggribende korruption«, hvilket betyder, at de havde en score på under tre på en skala fra 10 (meget ren) til 0 (meget korrupt); opfordrer indtrængende Kommissionen til at udvikle tilstrækkelige, ufravigelige og gennemsigtige overvågningsmetoder og sikre, at der forefindes det fornødne personale i EU-delegationerne, før de indlader sig på GBS i modtagerlande med så høje risici (fiduciary risks); opfordrer i denne forbindelse EU-Udenrigstjenesten til fuldt ud at påtage sig sin politiske rolle gennem aktiv deltagelse i udviklingen af modtagerlandenes politiske mål hvad angår bekæmpelse af korruption og sikring af fremskridt med hensyn til opfyldelsen heraf;

50. er bekymret over Revisionsrettens konklusioner om, at der ikke har været tilstrækkelig opmærksomhed på behovet for at styrke tilsynsorganer, som f.eks. parlamenter og civilsamfundsorganisationer i modtagerlandene, eftersom styrkelse af parlamentarisk kontrol og forbedring af civilsamfundets medvirken er væsentlige dele af målene for kapacitetsopbygning i forbindelse med GBS; opfordrer indtrængende Kommissionen til at investere mere i at forbedre institutionerne, retsstatsprincippet, demokratiet og god regeringsførelse i modtagerlandene;

51. anmoder Kommissionen om at tage højde for sådanne mål i sine GBS-programmer, som tager hensyn til de særlige omstændigheder i partnerlandet, i betragtning af at det overordnede mål for GBS-programmerne er at støtte gennemførelsen af et lands nationale udviklingsstrategi;

52. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at:

— udvise fælles beslutsomhed om at spille en omfattende og stærk politisk rolle i deres dialog med modtagerlande, da denne rolle er afgørende for den generelle budgetstøttes succes, navnlig når denne er forbundet med den enorme potentielle virkning af en fælles EU-politik, der deles af alle medlemsstater

— forbedre deres koordination af procedurerne

— forstærke deres engagement i den generelle budgetstøttes mål

— undgå at sende modstridende signaler til modtagerlandene, selv om dette kan forekomme at være mindst lige så svært for medlemsstaterne og Kommissionen, som de berettigede krav til lande, der modtager GBS, om god regeringsførelse og retsstatsprincippet forekommer at være;

53. er bekymret over Revisionsrettens konstatering af, at udformningen og gennemførelsen af de fire dele af GBS-programmerne (finansiering, støtte til kapacitetsopbygning, betingelser og dialog) ikke sikrer, at deres potentielle virkning optimeres; opfordrer Kommissionen til at følge Revisionsrettens anbefalinger ved at fastsætte de beløb, som skal tildeles de enkelte GBS-programmer, på en bedre underbygget og mere gennemskuelig måde ved at fokusere sin kapacitetsopbygning på prioriterede behov, styrke sin forvaltning af resultatorienterede kriterier med hensyn til almindelige støtteberettigelseskriterier og specifikke kriterier for udbetaling, samt ved at styrke sin tilgang til dialog;

54. opfordrer Kommissionen til at engagere sig mere systematisk i en dialog med modtagerlandene om alle aspekter af GBS og opfordrer indtrængende Kommissionen til at forbedre ekspertisen hos sit personale i delegationerne med henblik på at styrke denne dialog; opfordrer Kommissionen til at sikre, at personalet i EU-delegationerne, som gennemfører GBS, får passende adgang til menneskelige ressourcer og oplysninger;

55. opfordrer Kommissionen til at forbedre sin rapportering om effektiviteten af sit GBS-program, især ved at etablere en passende kvantitativ evalueringsmetode og ved systematisk overvågning af fremskridt i forhold til klare indikatorer og målbare mål;

56. gentager sine opfordringer til Kommissionen om at udarbejde en årsberetning om brugen af budgetstøtten for bedre at kunne påvise styrker og svagheder ved de igangværende budgetstøtteprogrammer;

57. opfordrer indtrængende Kommissionen og andre donorer til at samarbejde med henblik på regelmæssigt at foretage en fælles evaluering af effektiviteten af den bistand, der ydes gennem GBS-programmerne, med hensyn til reduktion af fattigdom;

Udviklingsprioriteter, udviklingssamarbejde med større virkning

58. understreger, at god forvaltning, demokrati og respekt for menneskerettighederne og fattigdomsbekæmpelse skal være de implementerende organisationers integrerede mål i lande, hvortil der ydes EUF-bistand;

59. minder om begivenhederne i forbindelse med det arabiske forår i 2011 og vigtigheden af at holde fokus på demokratiske principper og støtte indførelsen af demokrati i al udviklingsbistand;

60. gentager sin forpligtelse i forhold til principperne om bistandens effektivitet baseret på ægte partnerskab, som defineret i OECD's Pariserklæring og Accrahandlingsplanen;

61. bemærker med tilfredshed Kommissionens meddelelse »Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring«, (KOM(2011) 637) af 13. oktober 2011, som foreskriver fortsat støtte til social inklusion og menneskelig udvikling; insisterer på, at mindst 20 % af Unionens bistand bevilges til grundlæggende og sekundær uddannelse og grundlæggende sundhed; opfordrer indtrængende Kommissionen til at lægge større vægt på mødres sundhed, idet fremskridtene med hensyn til dette 2015-mål har været skuffende;

62. gentager sin opfordring til Kommissionen om at prioritere bistand til styrkelse af sundhedssystemerne, navnlig ved at målrette indsatsen mod de fattigste mennesker, til forbedring af undervisningskvaliteten og for at hjælpe med at etablere politiske rammer, der tilgodeser de fattige og inddrager kønsaspektet; opfordrer indtrængende Kommissionen til at sikre bedre synlighed af aktiviteter i tredjelande, som finansieres af Unionen;

63. glæder sig over, at udviklingsbistanden ikke længere er den vigtigste indtægtskilde for mange af verdens fattigste lande; understreger, at bistandseffektivitet kræver, at de fattige lande bliver i stand til at mobilisere indenlandske skatteindtægter, og beklager dybt, at den ulovlige kapitalflugt fra udviklingslande, der beløbsmæssigt overstiger tilstrømningen af kapital til disse lande, f.eks. via korruption og skatteunddragelse, er et akut og væsentligt problem, der hindrer fattigdomsbekæmpelse og forlænger afhængigheden af bistand;

64. understreger endvidere, at den langfristede sociale og økonomiske udvikling kræver bæredygtige indtægtskilder ud over bistand; mener i den henseende, at sunde og velfungerende handelsrelationer, der følger WTO-principperne, er vigtige for udviklingslandene, og opfordrer derfor indtrængende Kommissionen, Rådet og AVS-landene til at finde løsninger på eksisterende problemer vedrørende de foreslåede økonomiske partnerskabsaftaler og frihandel mellem Europa og AVS-regionen;

65. er betænkelig ved de kontrolprocedurer, Kommissionen har etableret, når EU-midler forvaltes via internationale organisationer under ordninger om fælles forvaltning; påpeger, at vilkårene for og gennemførelsen af kontrollen med Unionens midler under den fælles forvaltning og opfølgningen af kontrollen har vist alvorlige svagheder; opfordrer Kommissionen til at sikre, at alle dens partnere giver Kommissionen nem og ubureaukratisk adgang til deres interne revisionsrapporter;

66. minder om tilfældet med Afghanistan, hvor sikkerhedssituationen er så ekstremt vanskelig, at Kommissionens personale ikke længere kan rejse frit, hvilket hæmmer gennemførelsen af en række »rutinemæssige« interne kontrolprocedurer betydeligt;

67. påpeger betydningen af at sammenkoble nødhjælp, rehabilitering og udvikling med henblik på at styrke forbindelserne mellem nødhjælp, genopretning og udvikling og for at sikre en smidig overgang fra humanitær bistand til udviklingsbistand; understreger, at der stadig er meget arbejde, der skal gøres for at forbedre koordinering, produktivitet, effektivitet og sammenhæng i sammenkoblingen af nødhjælp, rehabilitering og udvikling;

68. opfordrer indtrængende Kommissionen til at sikre, at EUF-finansiering koordineres med andre instrumenter (fødevarefaciliteten, det tematiske program for fødevaresikkerhed, det europæiske instrument for demokrati og menneskerettigheder, det tematiske program for ikke-statslige aktører og lokale myndigheder, stabilitetsinstrumentet, pilotprojektet om mikrofinansiering i landdistrikter); opfordrer Kommissionen til at sikre bedre sammenhæng og komplementaritet mellem den humanitære bistand og udviklingsbistanden såvel på politisk plan som i praksis; opfordrer Kommissionen til at lægge større vægt på katastroferisikoreduktion og katastrofeberedskab såvel som på at øge den truede befolknings overlevelsesevne;

69. påpeger, at Unionen har behov for en bred vifte af værktøjer til udviklingssamarbejdet, der er tilpasset forskellige sammenhænge, da der ikke findes en enkelt model for udviklingsbistand; understreger navnlig behovet for specifikke værktøjer og arbejdsmetoder til håndtering af sammenbrudte stater eller dybt udemokratiske lande, såsom Eritrea, som nægter sin befolkning bistand på trods af en tiltagende fødevarekrise;

70. mener, at den nuværende akutte fødevarekrise på Afrikas Horn også er den tragiske konsekvens af manglende sammenhæng og komplementaritet mellem den internationale humanitære bistand og udviklingsbistand samt skadelig spekulation i fødevarer; påpeger, at denne — i modsætning til naturkatastrofer — har været en krise, der er startet langsomt og gradvist har udviklet sig til en humanitær katastrofe; minder om, at tørke og fødevaremangel desværre er et tilbagevendende fænomen på Afrikas Horn, og at de lokale landmænds evne til selvforsyning skal styrkes for at sikre bæredygtighed;

71. bemærker, at processen vedrørende midtvejsgennemgang endnu ikke er afsluttet for alle partnerlande ([1]), på trods af, at den var planlagt til 2010-2011; forventer, at Kommissionen færdiggør denne hurtigst muligt og fremlægger oplysninger om resultatet af gennemgangen på sit officielle websted;

Unionens støtte til Haiti

72. minder om jordskælvet i Haiti og de katastrofale følger; beklager den utilstrækkelige koordinering af den humanitære bistand og udviklingsbistanden (sammenknytning af nødhjælp, rehabilitering og udvikling); mener, at ydelsen af humanitær bistand bør være baseret på en exitstrategi; mener, at Kommissionen bør rette sine bestræbelser og finansiering mod rehabilitering og udvikling;

73. beklager den utilstrækkelige koordinering mellem Unionens delegation og repræsentationen for ECHO; støtter forstærket koordinering mellem alle Unionens aktører i landet; opfordrer derfor indtrængende Kommissionen til at sikre bedre sammenhæng og komplementaritet mellem humanitær bistand og udviklingsbistand både på politikplan og i praksis;

74. beklager dybt, at visse projekter mangler bæredygtighed, og understreger, at projekterne principielt bør sigte mod at skabe beskæftigelse og bæredygtig vækst, så den haitianske stat kan øge sine egne skatteindtægter med henblik på at reducere afhængigheden af fremmed bistand; anmoder derfor Kommissionen om at give Parlamentet en liste over projekter, der er udført i Haiti med en detaljeret vurdering af deres nuværende status for at se, hvor bæredygtige de siden er blevet;

75. påpeger EU-bistandens manglende synlighed på Haiti; mener, at det med henblik på at øge synligheden er nødvendigt, at ikke blot flaget, men også Den Europæiske Unions navn fremgå af pr-dokumenter i stedet for blot Kommissionens eller GD ECHO's, som er langt sværere at genkende for den almindelige haitianer;

([1]) Svar på forespørgsel til skriftlig besvarelse nr. 31, henvendt til kommissær Piebalgs i forbindelse med EUF-dechargen for 2010, til høringen den 12. januar 2012.

Revisionsrettens særberetning nr. 12/2010 om Unionens udviklingsbistand til almen grunduddannelse i Afrika syd for Sahara og i Sydasien

76. glæder sig over denne glimrende beretning fra Revisionsretten, som leverer en omfattende analyse af resultaterne af Unionens bistand til almen grunduddannelse, men som også påpeger programmets svagheder, som kun delvis er forårsaget af Kommissionens handlinger;

77. anerkender fuldt ud de vanskeligheder, Kommissionen har haft med at gennemføre dette program i nogle af de pågældende regioners fattigste lande og med ofte at forsøge at nå ud til de fattigste dele af befolkningen; er enig i, at det er en bemærkelsesværdig præstation, at 45 % af indikatorerne blev nået, og at der var tydelige fremskridt for 30 %; anmoder Kommissionen om at oplyse, om disse tal i mellemtiden er blevet endnu bedre;

78. støtter fuldt ud Revisionsrettens konklusioner og anbefalinger og har noteret sig Kommissionens svar;

79. minder om sine tidligere dechargebeslutninger, der omtaler, at et væsentligt problem for gennemførelsen af særlige udviklingsprogrammer er manglen på kvalificeret personale på EU-delegationerne og den støtte, der ydes af Kommissionens hovedkvarter; anmoder Kommissionen om at drøfte dette med Parlamentets kompetente udvalg for at finde en mere permanent løsning på dette problem;

80. anmoder Kommissionen om på en systematisk måde at rette op på de mangler, som Retten har påpeget; vil gerne holdes orienteret om følgende:

a) angående kvaliteten af uddannelsen (behandlet i et arbejdsdokument fra tjenestegrenene i februar 2010 — SEC(2010) 121): bortset fra det faktum, at det virker en smule sent i forhold til programmets begyndelse, bedes Kommissionen oplyse, hvilke andre foranstaltninger der træffes for at overvåge og forbedre uddannelseskvaliteten?

b) i nogle af de lande, der er omfattet af særberetning nr. 12/2010, nævnes der sager om svindel og dårlig forvaltning af offentlige midler, herunder »spøgelseslærere« — hvilken støtte yder Kommissionen for at hjælpe disse lande med at eliminere sådanne former for svindel?

c) et af de grundlæggende instrumenter/redskaber til gennemførelsen af et vellykket program er at have tilstrækkelige statistikker og evalueringer vedrørende det faktiske uddannelsessystem til rådighed. Revisionsretten påpeger, at sådanne statistikker og evalueringer ikke er til rådighed eller opdateret i en række lande — hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at afhjælpe dette problem?

d) som Revisionsretten påpeger, afhænger pigers deltagelse i den almene grunduddannelse af en lang række ikke-uddannelsesmæssige tiltag som separate toiletforhold osv., selv om der er sket fremgang i nogle af landene — hvilke konkrete foranstaltninger har Kommissionen truffet i hvert af disse lande for at øge pigers deltagelse i den almene grunduddannelse, og i hvilke af landene betragtes rene pigeskoler som en mulig løsning?

Investeringsfaciliteten

81. minder om, at de midler, der blev bevilget til investeringsfaciliteten fra den 10. EUF, beløb sig til i alt 1 530 000 000 EUR til AVS og OLT; konstaterer, at det totale antal undertegnede transaktioner fra investeringsfacilitetens portefølje udgjorde 374 230 000 EUR i regnskabsåret 2010; minder om, at Den Europæiske Investeringsbank (EIB) forvalter investeringsfaciliteten, et revolverende risikobærende instrument, der finansieres via EUF og sigter mod at fremme private investeringer, navnlig i AVS-lande;

82. beklager dybt, at investeringsfaciliteten hverken er omfattet af Rettens revisionserklæring eller Parlamentets dechargeprocedure, til trods for at EIB gennemfører transaktionerne på Unionens vegne og på dennes risiko, og at det er EUF-midler, der anvendes; finder dette uhensigtsmæssigt politisk og af hensyn til ansvarligheden; understreger, at disse bestemmelser begrænser anvendelsesområdet for Parlamentets dechargebeføjelser, navnlig i betragtning af, at EUF-midlerne hidrører fra offentlige midler betalt af de europæiske skatteydere;

83. understreger, at alle EIB-operationer, der finansieres via EUF, skal være i fuld overensstemmelse med artikel 208 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i henhold til hvilken bekæmpelse og udryddelse af fattigdom er det primære mål med Unionens udviklingspolitik; mener, at kun en udviklingspolitik, der gavner de fattige, kan være effektiv og bæredygtig;

84. mener, at økonomiske vækstpolitikker ikke virker uden fremme af standarder på det sociale område og miljøområdet og gennemførelse af socialbeskyttelsesordninger;

85. opfordrer EIB til at kæde sine finansieringsprojekter mere direkte sammen med fattigdomsbekæmpelse og indfrielse af 2015-målene, menneskerettigheder, virksomhedernes sociale ansvar, anstændigt arbejde, miljømæssige principper, demokrati og god regeringsførelse og oprettelsen af virksomheder ved gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1080/2011/EU ([1]);

86. opfordrer EIB til at styrke den rettidige omhu med hensyn til sociale aspekter (herunder respekten for menneskerettighederne) i sin projektcyklus både ved hjælp af forudgående analyser og navnlig gennem overvågning af projekternes gennemførelse og afslutning; opfordrer til, at der opstilles en klar definition af »resultatindikatorer« med henblik på bedre at kunne identificere merværdien og virkningerne af EIB's aktiviteter, og til en styrkelse af passende personaleekspertise inden for bæredygtig udvikling, menneskerettigheder samt sociale og kønsrelaterede spørgsmål;

87. noterer sig, at den uafhængige midtvejsevaluering af EIB's investeringsfacilitet og EIB's egne ressourceaktiviteter i AVS'erne viser, at EIB's indsats for at overvåge projektgennemførelse, sikre lokal tilstedeværelse samt følge op på miljømæssige og sociale aspekter stadig synes at være utilstrækkelig; opfordrer EIB til at forbedre sine overvågningsmekanismer;

88. bemærker med tilfredshed fremskridtet i EIB's årsberetning for 2010 om investeringsfaciliteten med hensyn til at fokusere på resultater; finder dog, at der stadig er rigelig plads til forbedringer af årsberetningerne med hensyn til at fremlægge komplet, relevant og objektiv information om endelige resultater, opstillede mål, indfriede mål og årsager til eventuelle afvigelser samt gennemførte evalueringer og et sammendrag af evalueringsresultaterne, herunder svaghederne og de problemer, der skal tackles; glæder sig over EIB's samarbejdsvillige indstilling under forarbejdet til denne dechargebeslutning;

89. minder om, at 14 % af midlerne fra investeringsfaciliteten (390 000 000 EUR) kanaliseres via bilaterale europæiske finansielle udviklingsinstitutioner eller joint venture-selskaber;

90. beklager dybt den manglende gennemsigtighed med hensyn til de endelige modtagere af midlerne fra investeringsfaciliteten; opfordrer EIB til at udvise stringent og skærpet rettidig omhu ved at sikre sig, at der foretages en passende lokal offentlig høring om de udviklingsrelaterede aspekter af projekter dækket af EU-garantien, inden projektet godkendes, herunder kreditformidlende organers præstationer med hensyn til at anvende lånet fra EIB til sådanne aspekter; mener, at EIB, hvad angår långivning i udviklingslande, bør udvise stringent og skærpet rettidig omhu i overensstemmelse med standardprocedurer i henhold til international bedste praksis, for at bekæmpe hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme;

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1080/2011/EU af 25. oktober 2011 om en EU-garanti til Den Europæiske Investeringsbank mod tab i forbindelse med lån til og lånegarantier for projekter uden for Unionen (EUT L 280 af 27.10.2011, s. 1).

91. noterer sig rapporterne fra en ikke-statslig organisation over påståede tilfælde, hvor EIB-midler er tilflydt virksomheder, hvis ledelse enten var genstand for efterforskning eller under anklage for korruption og hvidvaskning af penge; opfordrer EIB til at holde Parlamentet orienteret om indholdet i sådanne sager;

92. bemærker, at EIB sikrer komplementariteten mellem projekter finansieret af EIB og af Kommissionen ved at konsultere Kommissionen på et meget tidligt tidspunkt, før EIB påbegynder sine due diligence-foranstaltninger for projekterne; minder om, at Kommissionen er ikke-stemmeberettiget medlem af Investeringsfacilitetsudvalget og afgiver udtalelse om hvert enkelt projekt;

93. opfordrer Kommissionen til fortsat nøje at overvåge og kontrollere gennemførelsen af investeringsfaciliteten og regelmæssigt orientere Parlamentets Budgetkontroludvalg om sine iagttagelser;

94. minder om, at trepartsaftalen mellem Kommissionen, EIB og Revisionsretten definerer Revisionsrettens rolle med at kontrollere udviklingsfondene, som forvaltes af EIB; anmoder Revisionsretten om at udarbejde en særberetning om effektiviteten af de europæiske udviklingsfonde, der forvaltes af EIB, set fra et fattigdomsbekæmpelsesperspektiv;

95. bemærker, at EIB udbetaler variabel løn i form af årsbonusser til sit personale; opfordrer EIB til årligt at offentliggøre detaljerede oplysninger på sin hjemmeside om, hvilke beløb der udbetales i årsbonus til det ledende personale, herunder til hvert medlem af bestyrelsen, direktionen og Revisionsudvalget;

96. bemærker desuden, at EIB's nuværende bestyrelse består af syv kvinder og 19 mænd; opfordrer medlemslandene til at udpege kvindelige kandidater til at varetage de to p.t. ledige stillinger med henblik på at opnå en mere afbalanceret repræsentation i bestyrelsen.